РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

11 май 2010 година *

По дело T-121/08

PC-Ware Information Technologies BV, установено в Амстердам (Нидерландия), за което се явяват адв. L. Devillé и адв. B. Maerevoet, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явява г-н E. Manhaeve, в качеството на представител, подпомаган от адв. P. Wytinck, avocat,

ответник,

* Език на производството: нидерландски.

с предмет главно искане за отмяна на решението на Комисията от 11 януари 2008 г. за отхвърляне на офертата, представена от жалбоподателя в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка DIGIT/R2/PO/2007/022 и при условията на евентуалност искане за поправяне на вредите, които жалбоподателят твърди, че е претърпял вследствие на поведението на Комисията,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe (докладчик) и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 юли 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

A — *Общностна правна уредба*

1 Възлагането на обществените поръчки за доставки от Европейската комисия се урежда от разпоредбите на дял V от част първа от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198, наричан по-нататък „Финансовият регламент“), както и от разпоредбите на дял V от част първа от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Финансовия регламент (ОВ L 357, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3, наричан по-нататък „Правилата за прилагане“), в редакцията им, приложима към конкретния случай.

2 Съгласно член 100 от Финансовия регламент:

„1. Разпоредителят с бюджетни кредити решава на кого да се възложи обществена поръчка съгласно критериите за подбор и възлагане, предварително указани в документите, свързани с поканата за участие в процедура по възлагане и в правилата за възлагане на обществени поръчки.

2. Възложителят уведомява всички кандидати или оференти, чиито заявления или оферти са били отхвърлени, за основанията, поради които е взето решението, както и всички оференти, чиито оферти отговарят на условията за допускане, и които подават писмено запитване за характеристиките и сравнителните предимства на спечелилата оферта и името на оферента, на когото се възлага поръчката.

Въпреки това, не е необходимо да се оповестяват определени подробности, когато оповестяването би попречило на прилагането на закона, би било в разрез с обществения интерес, би увредило законните стопански интереси на публични или частни предприятия или би нарушило лоялната конкуренция между тези предприятия."

3 Член 130, параграфи 1 и 3 от Правилата за прилагане гласи:

„1. [Документите, свързани с поканата за участие в процедура по възлагане] включва[т] като минимум:

[…]

б) приложен[ата спецификация] […];

[…]

3. [Спецификацията] определя[…] като минимум:

[…]

в) [техническите условия] […];

[…]“

4 Член 139, параграф 1 от Правилата за прилагане предвижда:

„1. Ако за дадена поръчка офертите изглеждат с необичайно ниска стойност, възложителят преди да ги отхвърли единствено на това основание отправя искане в писмена форма за представяне на подробности каквито сметне за необходими във връзка със съставните елементи на офертата, и проверява елементите след изслушване на страните, като взема предвид представените обяснения. По-специално, тези подробности могат да се отнасят за изпълнението на разпоредбите относно здравословни и безопасни условия на труд, които са в сила на мястото, където се извършват строителните работи, услугата или доставката.

Възложителят може по-конкретно да вземе предвид обясненията във връзка със:

а) икономическите аспекти на производствения процес, на предоставянето на услугите или строителния метод;

б) избраните технически решения или изключително благоприятните условия на разположение на оферента;

в) оригиналността на офертата.“

5 Член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане предвижда:

„При оферти с необичайно ниска стойност съгласно член [139] комисията за оценка отправя искане за представяне на необходимата информация във връзка със съдържанието на офертата.“

6 Член 149 от Правилата за прилагане предвижда:

„1. Възложителите информират възможно най-бързо кандидатите и оферентите за взетите решения относно възлагането на поръчката или рамковия договор или приемането в динамичната система за доставки, включително мотивите за всяко решение, с което не се възлага поръчката или рамковият договор или не се създава динамична система за доставки, за които е [имало обявяване на конкурентно възлагане], или за решението да се [възобнови] процедура[та].

2. В срок от не повече от 15 календарни дни след датата на получаване на писмена молба, възложителят съобщава информацията по член 100, параграф 2 от Финансовия регламент.

3. В случай на договори, възложени от общностните институции за тяхна сметка, на стойност, равна или по-висока от праговете по член 158, и които не са изключени от обхвата на Директива 2004/18/ЕО, възлагащият орган уведомява

отпадналите оференти или кандидати, едновременно или поотделно, с писмо, факс или електронно съобщение, че тяхното заявление или оферта не са били приети на един от следните етапи:

а) в кратък срок след вземане на решенията на базата на критериите за изключване и подбор и преди решението за възлагане в случай на процедура за обществена поръчка, организирана на два етапа;

б) по отношение на решенията за възлагане и решенията за отхвърляне на оферти — възможно най-скоро след решението за възлагане и най-късно до една седмица след него.

Във всеки случай възлагащият орган посочва причините, поради които офертата или заявлението не са били приети, и съществуващите правни средства за обжалване.

Едновременно с информирането на неуспели кандидати или оференти, че техните кандидатури или оферти не са приети, възложителят информира успешните оференти за решението за възлагане, като посочва, че обявеното решение не представлява договореност, с която той е обвързан.

Неуспелите оференти или кандидати могат да поискат допълнителна информация относно мотивите за отхвърлянето им в писмена форма по пощата, факса или електронната поща; всички оференти, които са представили […] оферта, [отговаряща на условията за допускане], могат да получат информация за характеристиките и съответните [предимства] на приетата оферта, както и за името на успешния оферент, без да се засяга член 100, параграф 2, втора алинея от Финансовия регламент. Възложителят отговаря в рамките на не повече от петнадесет календарни дни от получаването на искането.“

7 В точка 3.3 от техническите условия относно обществена поръчка DIGIT/R2/PO/2007/022, която е озаглавена „Търговец на едро с продукти на Microsoft (LAR 2007)“ и е публикувана от Комисията в притурката към *Официален вестник на Европейския съюз* (OB S 183, 2007 г., наричана по-нататък „обществената поръчка“), се уточнява, че:

„В отклонение от Наръчника за оферентите, които подават оферта в откритата от генерална дирекция “Информатика „процедура за възлагане на обществена поръчка, произтичащият от настоящата процедура за възлагане договор се урежда от правото на Европейската общност, което се допълва от белгийското право относно аспектите, по които общностното право не регламентира разглеждания правен въпрос.“

8 Точка 1.1.1 от Наръчника за оферентите, които подават оферта в откритата от генерална дирекция „Информатика“ процедура за възлагане на обществена поръчка, предвижда:

„Процедурата за възлагане на обществени поръчки за институциите, агенциите и другите органи на ЕС се определя от следните разпоредби, по-специално:

(1) Част първа, дял [V] от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности, съответно изменен;

(2) Част първа, дял [V] от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности, съответно изменен;

(3) Споразумението на Световната търговска организация за обществените поръчки, към което Европейската общност се е присъединила вследствие на Решение на Съвета от 16 ноември 1987 година относно сключване на Протокола за изменение на Споразумението ГАТТ за обществените поръчки.“

Б — *Национална правна уредба*

9 Член 40 от Закона от 14 юли 1991 г. за търговските практики и за информирането и защитата на потребителя (Moniteur belge от 29 август 1991 г., стр. 18712, наричан по-нататък „белгийският Закон за търговските практики“) гласи:

„На търговците се забранява да предлагат за продажба или да продават стока на загуба.

За продажба на загуба се счита всяка продажба на цена, която не е най-малко равна на цената, на която стоката е фактурирана при снабдяването с нея или на която би била фактурирана в случай на повторно снабдяване с нея.

[…]“

Обстоятелства в основата на спора

10 На 30 март 2007 г. Комисията публикува в притурката към *Официален вестник на Европейския съюз* (OB S 63) обявление за предварителна информация относно възлагането на обществена поръчка, озаглавена „Търговец на едро с продукти на Microsoft (LAR 2007)“, за сключването на рамков договор за създаването на един-единствен пункт за закупуване с оглед на придобиването на софтуерни продукти и лицензи от доставчика Microsoft (наричан по-нататък „доставчикът“) от Комисията и от другите европейски институции под референтен номер DIGIT/R2/PO/2007/022.

11 С писмо от 21 септември 2007 г. жалбоподателят PC-Ware Information Technologies BV получава копие от техническите условия относно посочената обществена поръчка.

12 На 22 септември 2007 г. Комисията публикува обявление относно посочената обществена поръчка.

13 На 2 ноември 2007 г. жалбоподателят изпраща своята оферта на Комисията. В офертата се посочва, че по-специално съгласно член 40 от белгийския Закон за търговските практики, с който се забраняват продажбите на загуба, предлаганата от жалбоподателя отстъпка върху цената на продуктите и лицензите на доставчика в рамките на разглежданата обществена поръчка възлиза на 17,70 %.

14 С писмо от 3 декември 2007 г. Комисията иска от определения за изпълнител оферент да потвърди, че офертата му е съобразена с приложимото законодателство, и в частност, че не продава на загуба. С писмо от 4 декември 2007 г. той потвърждава, че това изискване е изпълнено.

15 На 10 януари 2008 г. Комисията приема решение да възложи обществената поръчка на определения за изпълнител оферент.

16 С писмо от 11 януари 2008 г. Комисията уведомява жалбоподателя за решението си да отхвърли неговата оферта по съображението, че въз основа на прилагането на формулата за възлагане на обществената поръчка офертата му не е предлагала най-доброто съотношение между качество и цена. В писмото се е посочвало също, че жалбоподателят има възможност да поиска допълнителна информация.

17 С електронно писмо от 16 януари 2008 г. и напомнително електронно писмо от 18 януари 2008 г. жалбоподателят иска от Комисията да се проведе среща за обсъждане на резултатите, като уточнява по-специално, че целта на посочената среща е да се осведоми за силните и слабите страни на своята оферта в сравнение със спечелилата оферта, за да разбере по-добре резултата от оценяването.

18 Вследствие на това искане Комисията организира среща за обсъждане на резултатите с представителите на жалбоподателя, проведена на 28 януари 2008 г.

19 С писмо от 29 януари 2008 г. Комисията съобщава на жалбоподателя името на определения за изпълнител оферент, като му изпраща отчет от срещата за обсъждане на резултатите, в който се посочва по-конкретно, че офертата на определения за изпълнител оферент съответства на 81,75 % от цената на продуктите, за които се отнася разглежданата обществена поръчка, тоест отстъпка, възлизаща на 18,25 %. В писмото се посочва също, че обществената поръчка е възложена на определения за изпълнител оферент по съображението, че неговата оферта предлага най-доброто съотношение между качество и цена.

20 На 21 февруари 2008 г. Комисията сключва договор с определения за изпълнител оферент под референтен номер DI 06270 00.

21 На 15 март 2008 г. Комисията публикува обявление за възлагане на тази обществена поръчка в притурката към *Официален вестник на Европейския съюз* (OB S 53).

Производство и искания на страните

22 На 10 март 2008 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

23 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 7 юли 2009 г.

24 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да обяви жалбата за допустима,

— да отмени решението на Комисията, за което е отправено уведомление с писмо от 11 януари 2008 г., за отхвърляне на офертата, представена от жалбоподателя в процедурата по възлагане на обществена поръчка DIGIT/R2/PO/2007/022-LAR 2007, и за възлагане на обществената поръчка на определения за изпълнител оферент,

— да постанови, че неправомерното поведение на Комисията съставлява нарушение, за което тя носи отговорност,

— при условията на евентуалност, в случай че към момента на постановяване на решението от Общия съд обществената поръчка вече е изпълнена или решението за отхвърляне не може вече да бъде отменено, да осъди Комисията да заплати обезщетение в размер на 654 962,38 EUR за вредата, претърпяна от жалбоподателя във връзка с тази процедура,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

25 Комисията моли Общия съд:

— да обяви искането за отмяна за недопустимо в неговата цялост или най-малкото за неоснователно,

— да обяви искането за обезщетение за недопустимо или най-малкото за неоснователно,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

А — *По искането за отмяна*

26 Следва да се отбележи, че с първото си искане, изложено в точка 24 по-горе, жалбоподателят иска отмяната на решението на Комисията, за което е отправено уведомление с писмо от 11 януари 2008 г., за отхвърляне на офертата му и за възлагане на обществената поръчка на определения за изпълнител оферент.

27 Както е видно обаче от точка 16 по-горе, с писмото от 11 януари 2008 г. Комисията просто е уведомила жалбоподателя за решението си да отхвърли офертата му по съображението, че въз основа на прилагането на формулата за възлагане на обществената поръчка офертата му не е предлагала най-доброто съотношение между качество и цена. Ето защо Общият съд счита, че в това си качество посоченото писмо не може да се тълкува като съдържащо решение за възлагане на обществената поръчка на определения за изпълнител оферент. В конкретния

случай, както е посочено в точка 15 по-горе, решението за възлагане е прието на 10 януари 2008 г.

28 От съдебната практика е видно обаче, че искането за отмяна на решение за възлагане на обществена поръчка на оферент и това за отхвърляне на офертата на друг оферент по отношение на същата обществена поръчка са тясно свързани (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 18 април 2007 г. по дело Deloitte Business Advisory/Комисия, T-195/05, Сборник, стр. II-871, точка 113).

29 При това положение следва да се приеме, че решението, обжалвано в рамките на настоящото производство, обхваща едновременно решението за отхвърляне и решението за възлагане.

1. *По допустимостта на искането за отмяна*

30 Без формално да повдига възражение за недопустимост, Комисията твърди, че искането за отмяна е недопустимо, от една страна, поради липса на правен интерес за жалбоподателя, и от друга страна, поради липса на предмет.

а) Относно липсата на правен интерес за жалбоподателя

Доводи на страните

31 Комисията счита, че искането за отмяна трябва да бъде отхвърлено поради липса на правен интерес. Ако се приеме изтъкнатият от жалбоподателя в подкрепа на жалбата му довод, че офертата на определения за изпълнител на разглежданата обществена поръчка оферент е в противоречие с член 40 от белгийския Закон за търговските практики, с който се забранява продажбата на

загуба, от това би следвало, че представената от жалбоподателя оферта също би била в противоречие с член 40 от белгийския Закон за търговските практики. Всъщност самият жалбоподател признавал, че е продавал стоки без марж на печалбата, което съгласно член 40 от белгийския Закон за търговските практики също трябвало да се приравни на продажба на загуба. От това следвало, че не само не съществувала никаква възможност неговата оферта да бъде избрана, но и още, че жалбоподателят дори не можел да претендира за обезщетение за вреди, тъй като актът на Комисията, за който се твърди, че е незаконосъобразен, не му е причинил никакви вреди.

32 Жалбоподателят твърди, че съображенията на Комисията относно недопустимостта поради липса на правен интерес се отнасят до съществото на делото, така че нямат отношение към въпроса за допустимостта на жалбата.

Съображения на Общия съд

33 Следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес е налице само когато отмяната на обжалвания акт може да има правни последици и когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза за страната, която я е подала (вж. Определение на Общия съд от 30 април 2007 г. по дело EnBW Energie Baden-Württemberg/Комисия, T-387/04, Сборник, стр. II-1195, точка 96 и цитираната съдебна практика).

34 Следва да се приеме, че доводът на Комисията за липсата на правен интерес за жалбоподателя се основава на предпоставката, че член 40 от белгийския Закон за търговските практики би бил приложим в конкретния случай. Всъщност от писмените изявления на Комисията изрично е видно, че не би бил налице правен интерес само доколкото Общият съд следва да приеме, че офертата на

определения за изпълнител оферент е в противоречие с белгийския Закон за търговските практики.

35 Общият съд констатира обаче, че от писмените изявления на Комисията относно второто правно основание е видно, че тя оспорва приложението на тази разпоредба в конкретния случай. При това положение, както твърди жалбоподателят, следва да се приеме, че този въпрос относно приложението на член 40 от белгийския Закон за търговските практики спада към разглеждането по същество на искането за отмяна.

36 Ето защо поради липсата на релевантни доводи, изложени от Комисията в подкрепа на нейните твърдения за липса на правен интерес, това твърдение за липса на процесуална предпоставка следва да се отхвърли.

б) Относно липсата на предмет на искането за отмяна

Доводи на страните

37 Комисията счита, че жалбоподателят иска само обезщетение за вреди и че е отпаднал предметът на главното му искане. Всъщност обществената поръчка вече била изпълнена отчасти, което — с оглед на исканията на жалбоподателя — предполагало, че по отношение на настоящата жалба последният се е отказал от искането си за отмяна, за да го замести с искане за обезщетение.

38 Жалбоподателят оспорва изложените от Комисията доводи и поддържа, че е запазил интерес от отмяната на обжалваното решение.

Съображения на Общия съд

39 Съгласно съдебната практика, за да запази жалбоподателят интереса си от отмяната на обжалвания акт в хода на производството, трябва посочената отмяна да може сама по себе си да произведе правно действие, което може да се състои в частност в това да се поправят евентуалните вредоносни последици, произтичащи от този акт, или да се избегне възможността твърдяната незаконосъобразност да се допусне отново в бъдеще (вж. в този смисъл Решение на Съда от 26 април 1988 г. по дело Apesco/Комисия, 207/86, Recueil, стр. 2151, точка 16, Решение на Общия съд от 25 март 1999 г. по дело Gencor/Комисия, T-102/96, Recueil, стр. II-753, точка 41 и Определение на Общия съд от 5 декември 2007 г., Schering-Plough/Комисия и EMEA, T-133/03, непубликувано в Сборника, точка 31).

40 В конкретния случай, когато става въпрос за рамково споразумение като разглежданото, което може да служи като модел за бъдещото сключване на аналогични договори, е налице интерес да се избегне възможността твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност да се допусне отново в бъдеще. Ето защо Комисията неправилно поддържа, че липсва предмет на искането за отмяна.

41 С оглед на изводите, направени в точки 36 и 40 по-горе, настоящото искане за отмяна следва да се обяви за допустимо.

2. *По същността на спора*

42 В подкрепа на искането си за отмяна на обжалваното решение жалбоподателят изтъква две правни основания, изведени, на първо място, от нарушение на задължението за мотивиране, и на второ място, от нарушение на разпоредбите на член 55 от Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане

на обществени поръчки за строителство, доставки и услуги (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116, поправка в ОВ L 182, 2008 г., стр. 282), както и на член 139, параграф 1 и на член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане във връзка с разпоредбите член 40 от белгийския Закон за търговските практики, с който се забранява продажбата на загуба.

43 На първо време, за да се определи предметът на настоящата жалба, следва да се разгледа основателността на второто правно основание.

а) По второто правно основание, изведено от нарушение на разпоредбите на член 55 от Директива 2004/18, както и на член 139, параграф 1 и на член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане във връзка с разпоредбите член 40 от белгийския Закон за търговските практики

Доводи на страните

44 Първо, жалбоподателят твърди, че при подаването на офертата си изрично е привлякъл вниманието на Комисията върху обстоятелството, че в рамките на процедурата по възлагане на разглежданата обществена поръчка е предложил най-високия възможен процент на намаление на цената, а именно 17,70 %. Максималният процент на това намаление бил валиден за всички оферти, свързани с възлагането на разглежданата обществена поръчка, включително за тази на определения за изпълнител оферент. В подкрепа на това твърдение жалбоподателят се основава на изпратеното му от доставчика писмо от 29 октомври 2007 г., приложено към офертата му от 2 ноември 2007 г. (наричано по-нататък „писмото от доставчика“). Освен това жалбоподателят поддържа, че това

твърдение се подкрепя от обстоятелството, че трима други оференти са подали оферта, съдържаща намаление от 17,70 %, с което Комисията е била запозната.

45 Жалбоподателят посочва обаче, че от материалите по преписката е видно, че офертата на определения за изпълнител оферент е съдържала предложение за намаление от 18,25 %, което е надвишавало намалението, предложено от доставчика на всички търговци на дребно. Ето защо според жалбоподателя подобно намаление е в противоречие с член 40 от белгийския Закон за търговските практики, с който се забраняват продажбите на загуба и който се прилага в конкретния случай съгласно точка 3.3 от техническите условия. При това положение поради равнището на това намаление, предложено от определения за изпълнител оферент, офертата на последния била с необичайно ниска стойност по смисъла на член 139, параграф 1 и член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане.

46 В заключение жалбоподателят поддържа, че като е избрала офертата на определения за изпълнител оферент, при все че последната е представлявала оферта с необичайно ниска стойност, Комисията е нарушила член 55 от Директива 2004/18, както и член 139, параграф 1 и член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане. Жалбоподателят смята, че подобна оферта трябвало да бъде незабавно отхвърлена от Комисията.

47 Второ, тъй като въпреки изпратената от жалбоподателя информация Комисията не проверила дали офертата на определения за изпълнител оферент е в противоречие със забраната на продажбите на загуба, тя нарушила принципа на добра администрация, тъй като не разгледала внимателно и безпристрастно всички релевантни обстоятелства.

48 Трето, жалбоподателят отбелязва, че законосъобразността на договора, сключен от Комисията с определения за изпълнител оферент, може да се обжалва пред белгийските юрисдикции от всички заинтересовани страни съгласно членове 95 и 98 от белгийския Закон за търговските практики или членове 6 и 1133 от белгийския Граждански кодекс.

49 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска второто правно основание да се отхвърли като необосновано.

Съображения на Общия съд

— По частите на второто правно основание, изведени от несъобразяване с директива и с белгийския закон

50 На първо място, следва да се отбележи преди всичко, че второто правно основание е изведено в частност от нарушение на член 55 от Директива 2004/18. Адресат на тази директива обаче са посочените в нея държави членки, поради което тя не се прилага към обществените поръчки, възлагани от общностна институция, както е в конкретния случай. Ето защо тази част на второто правно основание следва да се отхвърли като ирелевантна.

51 На второ място, следва да се посочи, че от писмените изявления на жалбоподателя е видно, че, от една страна, второто правно основание е изведено по същество от нарушение на общностните разпоредби, приложими към оферти с необичайно ниска стойност, а именно член 139, параграф 1 и член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане, и от друга страна, че във връзка с тези общностни разпоредби жалбоподателят се позовава на разпоредбите на член 40 от белгийския Закон за търговските практики.

52 Всъщност, от една страна, жалбоподателят изрично твърди, че Комисията е нарушила посочените членове от Правилата за прилагане.

53 От друга страна, Общият съд констатира, че жалбоподателят приравнява продажбата на загуба по смисъла на член 40 от белгийския Закон за търговските практики на оферти с необичайно ниска стойност, при това на две основания. Първо, жалбоподателят поддържа, че офертата на определения за изпълнител оферент представлява както продажба на загуба, така и оферта с необичайно ниска стойност, тъй като предлага намаление в по-голям размер от предоставеното от доставчика. Второ, жалбоподателят смята, че доколкото представлява както оферта с необичайно ниска стойност, така и продажба на загуба, офертата на определения за изпълнител оферент трябвало да бъде незабавно отхвърлена в процедурата по възлагане на разглежданата обществена поръчка в съответствие с разпоредбите на член 139, параграф 1 от Правилата за прилагане.

54 На трето място, следва да се напомни, че — както е видно от разпоредбите на член 100, параграф 1 от Финансовия регламент — изпълнителят на обществената поръчка се избира, от една страна, в съответствие с критериите за подбор и възлагане, и от друга страна, съгласно правилата за възлагане на обществени поръчки. От разпоредбите на същия член е видно също, че критериите за подбор и възлагане се определят предварително в документите, свързани с поканата за участие в процедура по възлагане.

55 Както бе напомнено обаче в точка 1 по-горе, възлагането на обществените поръчки за доставки от Комисията се урежда от разпоредбите на дял V от част първа от Финансовият регламент, както и от разпоредбите на дял V от част първа от Правилата за прилагане.

56 Освен това се налага изводът, че член 139, параграф 1 и член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане, на чието нарушение се позовава жалбоподателят в рамките на второто си правно основание, са част от раздел 3, озаглавен „Процедури за възлагане“, в глава първа на дял V от част първа от Правилата за прилагане.

57 Следователно, на първо място, разпоредбите на член 139, параграф 1 и на член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане представляват правила за възлагане на обществени поръчки по смисъла на член 100, параграф 1 от Финансовия регламент. Ето защо следва да се приеме, че второто правно основание е изведено по същество от нарушение на правилата за възлагане на обществени поръчки.

58 Второ, Общият съд приема, че — както е видно от точка 45 по-горе — за да обоснове твърдението си, че член 40 от белгийския Закон за търговските практики се прилага към конкретния случай, жалбоподателят се основава на разпоредбите на точка 3.3 от техническите условия.

59 Съгласно разпоредбите на член 130, параграф 1, буква б) и параграф 3, буква в) от Правилата за прилагане обаче техническите условия представляват един от елементите на спецификацията, която от своя страна е документ, свързан с поканата за участие в процедурата по възлагане.

60 Ето защо с оглед на направения в точка 57 по-горе извод, че второто правно основание, изтъкнато в подкрепа на искането за отмяна на обжалваното решение, е изведено по същество от нарушение на правило за възлагане на обществени поръчки по смисъла на член 100, параграф 1 от Финансовия регламент, жалбоподателят неправилно се позовава на разпоредба от техническите условия по разглежданата обществена поръчка, която не представлява правило за възлагане на обществени поръчки, за да обоснове прилагането на член 40 от белгийския Закон за търговските практики в конкретния случай.

61 За изчерпателност следва да се уточни, че дори да се предположи, че жалбоподателят самостойно се позовава на нарушение на член 40 от белгийския Закон за търговските практики, подобно оплакване не може да бъде прието.

62 Всъщност в рамките на жалба за отмяна Общият съд е компетентен да се произнася по жалби на основание некомпетентност, съществено процесуално нарушение, нарушаване на Договорите или на всякаква правна норма, свързана с тяхното изпълнение, или злоупотреба с власт. От това следва, че Общият съд не може да разглежда твърдяното нарушение на белгийското законодателство като правен въпрос, който предполага неограничен съдебен контрол. Всъщност само белгийските власти следва да упражняват такъв контрол (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 6 юли 2000 г. по дело AICS/Парламент, T-139/99, Recueil, стр. II-2849, точка 40).

63 По силата на принципите на добра администрация и на лоялно сътрудничество между институциите на Съюза и държавите членки обаче Комисията е била длъжна да се увери, че предвидените във връзка с настоящата обществена поръчка условия не са подтиквали потенциалните оференти към нарушаване на националното белгийско законодателство, което може бъде приложимо към разглеждания в конкретния случай договор (вж. по аналогия Решение на Общия съд по дело AICS/Парламент, точка 62 по-горе, точка 41 и Решение от 11 юни 2002 г. по дело AICS/Парламент, T-365/00, Recueil, стр. II-2719, точка 63), тъй като този въпрос се отнася до преценката на фактите (Решение на Общия съд по дело 11 юни 2002 г. по дело AICS/Парламент, посочено по-горе, точка 63).

64 В конкретния случай Общият съд констатира, че вследствие на писмото на жалбоподателя от 2 ноември 2007 г., в което последният привлича вниманието на Комисията върху обстоятелството, че офертата му е в съответствие с член 40 от белгийския Закон за търговските практики, с писмо от 3 декември 2007 г. Комисията е поискала от определения за изпълнител оферент да потвърди, че офертата му е съобразена с приложимото законодателство, и в частност, че не продава на загуба, което последният е потвърдил с писмо от 4 декември 2007 г. По този начин следва да се приеме, че Комисията е направила необходимото, за да не подтикне определения за изпълнител оферент към нарушаване на

националното белгийско законодателство, което може бъде приложимо към разглеждания в конкретния случай договор.

65 Освен това Общият съд счита, че жалбоподателят не е доказал, че офертата на определения за изпълнител оферент е предполагала, явно или непременно, нарушение на член 40 от белгийския Закон за търговските практики. Всъщност жалбоподателят само предполага, че определеният за изпълнител оферент се е ползвал от отстъпка, идентична на неговата, и се основава само на писмото на доставчика, за да твърди, че офертата на определения за изпълнител оферент представлява продажба на загуба по смисъла на член 40 от белгийския Закон за търговските практики. Според жалбоподателя от посоченото писмо било видно, че максималният процент на отстъпка в рамките на процедурата за възлагане на разглежданата обществена поръчка, предоставен от доставчика на всички търговци на дребно, включително на определения за изпълнител оферент, възлизал на 17,70 %.

66 От писмото на доставчика обаче не може да се направи извод, че посоченото намаление, предложено от жалбоподателя в неговата оферта, е било валидно за всички търговци на дребно към този доставчик.

67 Всъщност в текста на единствените два абзаца на това писмо се посочва следното:

„С настоящото потвърждаваме, че по отношение на посочената в предмета процедура за възлагане на обществена поръчка Вашата отстъпка LAR за сключването на Споразумение за предприятие-клиент е 17.700 %.

Отстъпката LAR, която получавате за Селективното споразумение, е посочена в Селективната ценова листа на Microsoft."

68 От текста на писмото на доставчика, на което жалбоподателят е бил единственият адресат, е видно, че неговият автор посочва ясно размера на отстъпката, от която може да се ползва само жалбоподателят. Следователно при липса на други сведения тази формулировка не позволява да се счита, както поддържа жалбоподателят, че посочената отстъпка е била тази, предоставена на всички търговци на дребно.

69 Освен това следва да се приеме, че твърдението на жалбоподателя, че други търговци на дребно са подали пред Комисията оферта, съдържаща намаление от 17,70 %, представлява обикновено твърдение, което не е подкрепено с никакво доказателство.

70 При тези условия, дори да се предположи, че член 40 от белгийския Закон за търговските практики е приложим към конкретния случай, жалбоподателят не е доказал, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката си за законосъобразността на офертата на определения за изпълнител оферент с оглед на разпоредбите на посочения член.

— По частта на второто правно основание, изведена от нарушение на Правилата за изпълнение

71 Следва да се провери дали, както поддържа жалбоподателят, с оглед на информацията, с която е разполагала за необичайно ниската стойност на офертата на определения за изпълнител оферент, Комисията неправилно не е отхвърлила незабавно тази оферта на основание разпоредбите на член 139, параграф 1 и член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане.

72 В това отношение от разпоредбите на член 139, параграф 1 от Правилата за прилагане е видно, че възлагащият орган има задължението, ако счита, че дадена оферта е с необичайно ниска стойност, преди да я отхвърли, да позволи на оферента да поясни и дори да обоснове характеристиките на офертата си. Задължението да се провери сериозността на дадена оферта произтича също от предварителното наличие на съмнения относно нейната достоверност, при това като се има предвид, че основният предмет на този член е да се гарантира на оферента, че няма да бъде отстранен от участие в процедурата, без да е получил възможност да обоснове съдържанието на своята оферта, която изглежда с необичайно ниска стойност (Решение на Общия съд от 6 юли 2005 г. по дело TQ3 Travel Solutions Belgium/Комисия, T-148/04, Recueil, стр. II-2627, точка 49).

73 Следва да се напомни също, че Комисията разполага с широко право на преценка относно обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид с оглед на приемането на решение за възлагане на обществена поръчка въз основа на покана за представяне на оферти, и контролът на Общия съд трябва да се свежда до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, както и дали фактите са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката или злоупотреба с власт (вж. Решение по дело TQ3 Travel Solutions Belgium/Комисия, точка 72 по-горе, точка 47 и цитираната съдебна практика).

74 В конкретния случай единствената информация, на която се основава жалбоподателят, за да твърди, че офертата на определения за изпълнител оферент е била с необичайно ниска стойност, отново е писмото на доставчика. В това отношение жалбоподателят поддържа, че максималният процент на това намаление бил валиден за всички оферти, свързани с възлагането на разглежданата обществена поръчка, включително за тази на определения за изпълнител оферент.

75 Предвид изложените в точки 65—68 по-горе съображения на Общия съд се налага обаче изводът, че подобно твърдение не се потвърждава от текста на писмото на доставчика.

76 Ето защо с оглед на широкото право на преценка, с което разполага Комисията относно обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид при приемането на решение за възлагане на обществена поръчка, е неоснователно оплакването на жалбоподателя, че Комисията не е счела офертата на определения за изпълнител оферент за оферта с необичайно ниска стойност и че поради това не я е отхвърлила като такава предвид разпоредбите на член 139, параграф 1 от Правилата за прилагане.

77 Посочените по-долу два довода, които жалбоподателят също изтъква в подкрепа на второто правно основание, не могат да променят този извод.

78 Първо, относно довода, изтъкнат от жалбоподателя по отношение на нарушението на принципа на добра администрация, което произтичало от нарушението от Комисията на задължението ѝ да разгледа внимателно и безпристрастно всички релевантни обстоятелства по конкретния случай, и по-точно от липсата на отхвърляне на офертата на определения за изпълнител оферент като такава с необичайно ниска стойност, е достатъчно да се отбележи, че независимо от това, че Комисията не е квалифицирала посочената оферта като такава с необичайно ниска стойност, тя е положила дължимата грижа при разглеждането на офертата на определения за изпълнител оферент. Всъщност, както посочва Общият съд в точка 64 по-горе, в писмото си от 3 декември 2007 г. Комисията е поискала от определения за изпълнител оферент да потвърди, че офертата му е съобразена с приложимото законодателство, и в частност, че не продава на загуба. Следователно при липсата на други фактори, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на довода, изведен от нарушение на принципа на добра администрация, що се отнася до разглеждането на офертата на определения за изпълнител оферент, този довод следва да се отхвърли като неоснователен.

79 Второ, относно довода на жалбоподателя по отношение на възможността за евентуално оспорване пред белгийските юрисдикции на валидността на договора, сключен между Комисията и определения за изпълнител оферент, следва да се констатира, че този довод се отнася не до законосъобразността на обжалваното решение, прието в рамките на процедурата по възлагане на разглежданата обществена, а до законосъобразността на сключения въз основа на него договор. Ето защо този довод следва да се отхвърли.

80 Предвид всички изложени по-горе съображения второто правно основание следва да се отхвърли.

б) По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

Доводи на страните

81 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не е мотивирано правилно — както по отношение на формата, така и по същество.

82 Първо, жалбоподателят отбелязва, че изрично е привлякъл вниманието на Комисията, от една страна, по отношение на прилагането към разглежданата процедура по възлагане на член 40 от белгийския Закон за търговските практики, и от друга страна, върху обстоятелството, че в офертата си е предложил най-високия възможен процент на намаление на цената с оглед на предвидената в този член забрана за продажба на загуба. Независимо обаче от обвързващото Комисията задължение да разгледа внимателно и безпристрастно всички относими към случая обстоятелства, нито обжалваното решение, нито отчетът от срещата за обсъждане на резултатите съдържа мотиви във връзка с това релевантно обстоятелство, нито пък от тези документи било видно Комисията да го е взела предвид. Поради това мотивите на обжалваното решение били твърде оскъдни, неопределени или неясни. Следователно Комисията нарушила общото задължение за мотивиране и член 18 от Европейския кодекс за добро поведение

на администрацията (ОВ C 72 E, 2002 г., стр. 331, наричан по-нататък „Кодексът за добро поведение“).

83 Второ, жалбоподателят поддържа, че Комисията не е изпълнила и задължението си, предвидено в член 18, параграф 2 от Кодекса за добро поведение, да мотивира индивидуално обжалваното решение по отношение на прилагането на член 40 от белгийския Закон за търговските практики.

84 Трето, от мотивите на обжалвано решение не било видно, що се отнася до прилагането на член 40 от белгийския Закон за търговските практики, Комисията да е спазила уредения в член 5 от Кодекса за добро поведение принцип на равно третиране. Следователно посочените мотиви били съвсем недостатъчни.

85 Четвърто, мотивите на обжалваното решение не позволявали да се провери и да се упражни контрол съгласно член 4 от Кодекса за добро поведение дали приложимото към конкретния случай законодателство, а именно общностното право, допълнено с член 40 от белгийския Закон за търговските практики, действително е било приложено и спазено.

86 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя и иска това правно основание да се отхвърли като неоснователно.

Съображения на Общия съд

87 На първо място, в подкрепа на първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, жалбоподателят изтъква по същество четири довода, изведени от обстоятелството, че обжалваното решение не

съдържало, първо, мотиви относно произтичащата от член 40 от белгийския Закон за търговските практики забрана за продажба на загуба, второ, индивидуални мотиви по отношение на разпоредбите на посочения член 40, трето, данни, позволяващи да се установи, че, що се отнася до същия член 40, действително е спазен принципът на равно третиране, и четвърто, елементи, позволяващи да се провери и да се упражни контрол дали действително е приложено и спазено общностното законодателство, допълнено с посочения член 40.

88 С оглед на извода, направен от Общия съд в точка 60 по-горе, че член 40 от белгийския Закон за търговските практики не се прилага към процедурата по възлагане на разглежданата обществена поръчка, следва изначално да се отхвърлят четирите довода на жалбоподателя, доколкото с тях се цели да бъде доказано, че обжалваното решение нарушава задължението за мотивиране с оглед на този член 40.

89 На второ място, следва да се отбележи, че жалбоподателят визира, от една страна, нарушение на член 18 от Кодекса за добро поведение, и от друга страна, нарушение на общото задължение за мотивиране.

90 Следва да се напомни, че от съдебната практика е видно, че Кодексът за добро поведение не е нормативен акт, а е резолюция на Парламента, с която се правят изменения в проект, който му е представен от Европейския омбудсман, и се отправя покана до Комисията да представи законодателно предложение в това отношение (Определение на Общия съд от 24 април 2007 г. по дело Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент, T-132/06, непубликувано в Сборника, точка 73). Следователно посоченият кодекс няма обвързващо действие спрямо Комисията и жалбоподателят не може да се позовава на никакво право въз основа на него.

91 При все това, въпреки че жалбоподателят не визира изрично член 253 ЕО, следва да се приеме, че от жалбата е видно, че намерението на жалбоподателя е да се позове по същество на предвиденото в този член общо задължение за мотивиране.

92 Преди всичко, що се отнася до въпроса дали обжалваното решение е в съответствие с произтичащото от член 253 ЕО общо задължение за мотивиране, следва най-напред да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика задължението за мотивиране зависи от естеството на разглеждания акт и от контекста, в който е бил приет. Мотивите трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, така че, от една страна, да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да могат да защитят правата си и да проверят дали решението е обосновано или не, а от друга страна — да дадат възможност на съда да упражни контрол за законосъобразността на разглеждания акт (Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Delacre и др./Комисия, C-350/88, Recueil, стр. I-395, точки 15 и 16, Решение на Общия съд от 9 април 2003 г. по дело Forum des migrants/Комисия, T-217/01, Recueil, стр. II-1563, точка 68 и Решение на Общия съд по дело Deloitte Business Advisory/Комисия, точка 28 по-горе, точка 45).

93 По-нататък съгласно член 100, параграф 2 от Финансовия регламент и член 149, параграф 2 от Правилата за прилагане, в конкретния случай Комисията трябва да съобщи на жалбоподателя мотивите за отхвърляне на офертата му и освен това, тъй като последната е отговаряла на условията за допускане, характеристиките и сравнителните предимства на спечелилата оферта и името на оферента, на когото се възлага поръчката, в срок от не повече от 15 календарни дни след датата на получаване на писмена молба.

94 От постоянната съдебна практика е видно, че този начин на действие, описан в член 100, параграф 2 от Финансовия регламент, от който проличават ясно и недвусмислено съображенията на съставителите на акта, е в съответствие с целта на предвиденото в член 253 ЕО задължение за мотивиране, напомнено в точка 92 по-горе (Решение на Общия съд от 12 юли 2007 г. по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-250/05, непубликувано в Сборника, точка 69; вж. също в

този смисъл Решение на Общия съд от 1 юли 2008 г. по дело AWWW/FEACVT, T-211/07, непубликувано в Сборника, точка 34 и цитираната съдебна практика).

95 В конкретния случай следва да се отбележи, че в писмото си от 11 януари 2008 г. Комисията е уведомила жалбоподателя, че офертата му не е избрана, тъй като не е предлагала най-доброто съотношение между качество и цена според съдържащата се в спецификацията формула за възлагане на обществената поръчка. Ето защо следва да се приеме, че съгласно член 100 от Финансовия регламент и член 149 от Правилата за прилагане на жалбоподателя са съобщени точните мотиви за отхвърлянето на неговата оферта.

96 Относно задължението на Комисията да съобщи на жалбоподателя характеристиките и сравнителните предимства на спечелилата оферта и името на оферента, на когото се възлага поръчката, следва да се посочи, че вследствие на искане от страна на жалбоподателя, формулирано в съответствие с разпоредбите на член 149, параграф 3, трета алинея от Правилата за прилагане в електронното му писмо от 16 януари 2008 г., Комисията е организирала среща за обсъждане на резултатите, за да осведоми жалбоподателя за силните и слабите страни на неговата оферта в сравнение с тази на определения за изпълнител оферент.

97 Освен това следва да се отбележи, че с писмо от 29 януари 2008 г. Комисията, от една страна, посочва на жалбоподателя името на определения за изпълнител оферент, и от друга страна, изпраща като приложение към това писмо отчет от срещата за обсъждане на резултатите. Този отчет е представен под формата на кратки бележки, с които се уточняват критериите, възприети за техническата оценка на офертата, както и оценките, дадени на офертата на жалбоподателя по всеки от тези критерии, и произтичащата от тях обща оценка. От него е видно, че след техническата оценка офертата на жалбоподателя е класирана на първо място. По отношение на финансовата оценка в посочения отчет се уточнява, че същата се е основавала на предоставената от оферентите отстъпка върху цената на продуктите на доставчика. В това отношение се посочва, че офертата на жалбоподателя е класирана на второ място с разлика от 0,55 % в сравнение с цената, предложена в офертата на определения за изпълнител оферент. От отчета за срещата за обсъждане на резултатите е видно, че в това отношение офертата на определения за изпълнител оферент е предлагала най-доброто съотношение

между качество и цена в сравнение с офертата на жалбоподателя, което е обосновало избора на офертата на първия.

98 Доколкото задължението за мотивиране на акт зависи, както вече бе посочено в точка 92 по-горе, от контекста, в който е бил приет, следва да се отбележи, че в конкретния случай от информацията, съобщена от Комисията на жалбоподателя вследствие на електронното му писмо от 16 януари 2008 г., проличава ясно и недвусмислено нейната обосновка. При това положение посочената информация е позволявала, от една страна, на жалбоподателя да се запознае с основанията за взетата мярка, за да може да защити правата си и да провери дали обжалваното решение е обосновано или не, а от друга страна — на общностния съд да упражни контрол за законосъобразността на посоченото решение.

99 Следователно в конкретния случай Комисията е изпълнила произтичащото от член 253 ЕО общо задължение за мотивиране.

100 Предвид всички изложени по-горе съображения първото правно основание следва да се отхвърли.

101 С оглед на изводите, направени в точки 80 и 100 по-горе, искането за отмяна на обжалваното решение следва да се отхвърли в неговата цялост.

Б — *По искането за обезщетение*

1. *Доводи на страните*

102 При условията на евентуалност, в случай че предметът на обществената поръчка вече е изпълнен или ако решението вече не може да бъде отменено, жалбоподателят иска да му се присъди обезщетение за вреди съгласно членове 235 ЕО и 288 ЕО. Всъщност с неправомерното си поведение Комисията допуснала нарушение, за което носи отговорност. Жалбоподателят оценява размера на обезщетението ex aequo et bono на 654 962,38 EUR, което съответствало на брутната печалба, която би реализирал, ако му беше възложена обществената поръчка. Всички доводи, твърдения за нарушения и съображения, изложени в подкрепа на второто правно основание за отмяна, били в подкрепа на искането за обезщетение, което следователно било достатъчно обосновано.

103 Комисията поддържа, че искането за обезщетение трябва най-малкото да бъде обявено за неоснователно.

2. *Съображения на Общия съд*

104 В самото начало следва да посочи, че съдържащото се в жалбата искане Общият съд да постанови, че неправомерното поведение на Комисията съставлява нарушение, за което тя носи отговорност, трябва да се тълкува във връзка с четвъртото искане — Комисията да бъде осъдена да заплати обезщетение за вреди. Всъщност, както е видно изрично от съображенията, изложени от

жалбоподателя при условията на евентуалност в неговата жалба, искането му за обезщетение въз основа на членове 235 ЕО и 288 ЕО било обосновано с оглед на обстоятелството, че с неправомерното си поведение Комисията е допуснала нарушение, за което носи отговорност.

105 Преди всичко следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Общността по смисъла на член 288, втора алинея ЕО за неправомерно поведение на нейните органи, трябва да са изпълнени определени кумулативни условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упреква институцията, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. Решение на Общия съд от 14 декември 2005 г. по дело FIAMM и FIAMM Technologies/Съвет и Комисия, T-69/00, Recueil, стр. II-5393, точка 85 и цитираната съдебна практика).

106 Доколкото тези три условия за ангажиране на отговорността са кумулативни, липсата на едно от тях е достатъчна, за да се отхвърли искането за обезщетение, при това без да е необходимо да се изследват останалите условия (вж. Решение на Общия съд от 13 септември 2006 г. по дело CAS Succhi di Frutta/Комисия, T-226/01, Recueil, стр. II-2763, точка 27 и цитираната съдебна практика).

107 В конкретния случай следва да се отбележи, че както е видно от мотивите, изложени в точки 71—80 по-горе, всички доводи, твърдения за нарушения и съображения, изложени от жалбоподателя в подкрепа на второто правно основание за отмяна, на което той се опира, за да обоснове искането си за обезщетение, са разгледани и отхвърлени. Също така, както е видно от мотивите, изложени в точки 87—100 по-горе, всички доводи, изложени от жалбоподателя в подкрепа на първото правно основание за отмяна, са разгледани и отхвърлени. Накрая следва да се посочи, че жалбоподателят не се позовава на каквато и да била форма на незаконосъобразност, която да може да се вземе предвид в рамките на

разглеждането на искането му за обезщетение. Следователно при тези условия не може да бъде ангажирана отговорността на Общността въз основа на твърдяна незаконосъобразност на обжалваното решение.

108 Ето защо, тъй като не е изпълнено първото от трите условия за ангажиране на отговорността на Общността, искането за обезщетение следва да се отхвърли като неоснователно.

109 От изводите, направени в точки 101 и 108 по-горе, следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

110 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

111 Тъй като в конкретния случай жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда PC-Ware Information Technologies BV да заплати съдебните разноски.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 май 2010 година.

Подписи

II - 1580

Съдържание

Правна уредба ..... II - 1546

А — Общностна правна уредба ..... II - 1546

Б — Национална правна уредба ..... II - 1552

Обстоятелства в основата на спора ..... II - 1553

Производство и искания на страните ..... II - 1555

От правна страна ..... II - 1556

А — По искането за отмяна ..... II - 1556

1. По допустимостта на искането за отмяна ..... II - 1557

а) Относно липсата на правен интерес за жалбоподателя ..... II - 1557

Доводи на страните ..... II - 1557

Съображения на Общия съд ..... II - 1558

б) Относно липсата на предмет на искането за отмяна ..... II - 1559

Доводи на страните ..... II - 1559

Съображения на Общия съд ..... II - 1560

2. По съществото на спора ..... II - 1560

а) По второто правно основание, изведено от нарушение на разпоредбите на член 55 от Директива 2004/18, както и на член 139, параграф 1 и на член 146, параграф 4 от Правилата за прилагане във връзка с разпоредбите член 40 от белгийския Закон за търговските практики ..... II - 1561

Доводи на страните ..... II - 1561

Съображения на Общия съд ..... II - 1563

— По частите на второто правно основание, изведени от несъобразяване с директива и с белгийския закон ..... II - 1563

— По частта на второто правно основание, изведена от нарушение на Правилата за изпълнение..... II - 1568

б) По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране..... II - 1571

Доводи на страните..... II - 1571

Съображения на Общия съд..... II - 1572

Б — По искането за обезщетение..... II - 1577

1. Доводи на страните..... II - 1577

2. Съображения на Общия съд..... II - 1577

По съдебните разноски..... II - 1579